

Op een veld in Oekraïne filmt de 27-jarige Benjamin Galli uit Winterswijk hoe hij erbij zit. "Het leven is hier eenvoudig", zegt hij terwijl hij een zakje gevriesdroogd eten laat zien. De camera gaat richting een stapel stenen, waar zijn machinegeweer staat opgesteld.

Dan loopt er een lichtgrijze kitten voorbij over de stenen. Benjamin lacht vertederd. "Kijk, een katje."

Het is één van de inkijkjes die de Nederlander aan zijn ouders en vrienden geeft van zijn tijd bij het vreemdelingenlegioen in Oekraïne. Waar het fragment precies wordt opgenomen, is geheime informatie.

Over wat hij allemaal meemaakt is hij cryptisch. Het is duidelijk dat hij bij de scherpschutters zit, maar verder heeft Benjamin een verbod om informatie te delen, uit angst dat de Russen het lezen. Doodt hij mensen? Zijn vrienden vragen het weleens. "Het is hier oorlog", antwoordt Benjamin dan.

Enkele dagen na de Russische invasie van Oekraïne vertrekt de twintiger, die een Nederlandse moeder en een Italiaanse vader heeft, uit Winterswijk naar het front. "Hij vond het onrechtvaardig wat er gebeurde", zegt zijn moeder Mirjam Galli. "'Die mensen worden daar overrompeld', zei hij. 'Alles gaat kapot. Ze gooien overal bommen. Ik moet iets doen.' Hij had het gevoel dat hij ons moest beschermen. Dat de oorlog hier ook heen zou komen."

Benjamin is niet de enige Nederlander die mee wil vechten in Oekraïne. Hoeveel zich er hebben aangesloten bij het vreemdelingenlegioen is onduidelijk. Van één andere Nederlander is bekend dat hij in Oekraïne heeft gediend. Het om de 55-jarige Ron Vogelaar, die volgens het internationale leger op 4 mei om het leven is gekomen bij gevechten in de buurt van de Oekraïense plaats Molodova.

In de eerste dagen na het besluit van Benjamin proberen zijn ouders hem nog tegen te houden. "Dat was ons nooit gelukt. Hij was zó vastberaden. Hij zei: 'Ik heb liever een kort leven waarin ik iets doe waarvan ik weet dat ik het moet doen, dan dat ik als honderdjarige weet dat ik niet heb gedaan wat ik moest doen.' Wat breng je daar als moeder tegenin?"

Op 28 februari vertrekt Benjamin met een grote tas vol stevige kleding per vliegtuig naar Warschau in Polen. Van daaruit reist hij door naar Lviv in Oekraïne.

Zeven maanden later komt hij terug in een kist. Op 11 september raakt Benjamin gewond bij een bomexplosie in Kupiansk bij Charkiv. Zijn familie hoort via een bericht van een van zijn kameraden wat er is gebeurd.

In de week van het fatale bombardement krijgen de scherpschutters van het vreemdelingenlegioen in Kupiansk de opdracht om dekking te geven bij de brug over de Oskil rivier, die midden door de stad loopt. Op de tweede dag nemen de beschietingen van de Russen aan de andere kant van de stad af, waardoor de mannen zich veilig genoeg wanen om op de trap naar de kelder van een gebouw hun ontbijt te nuttigen.

'Ben', zoals hij door zijn maten genoemd wordt, heeft zijn jas aan zijn vriend gegeven, die het koud heeft. "We hadden het er nog over hoe koud de winter zou worden en dat we warmere handschoenen nodig zouden hebben", schrijft een van de soldaten aan de familie Galli. "We hoorden de beschietingen dichterbij komen, maar dat waren we gewend, waardoor we er niet door

gealarmeerd werden. De explosie gebeurde in een fractie van een seconde. Ik kan me alleen nog een fel licht herinneren en dat we naar beneden vielen in het donker en stof."

Benjamin wordt ook geraakt. Er komt een scherf in zijn hoofd terecht. Hij verliest veel bloed en wordt naar een militair ziekenhuis in Charkiv gebracht, waar hij een week in coma ligt. De scherf zit te diep om te opereren.

De soldaat die erbij was, zegt dat hij in de maanden in het leger 'als broers' leefde met Benjamin. "We konden het goed vinden vanwege onze gezamenlijke interesses. Ik herinner me de nachten dat we uren hebben gepraat over wapens, politiek, de samenleving en vele andere dingen. Ben leerde me daar motorrijden."

Benjamin beweerde in het leger dat hij zelfs motor kon rijden met een periscoop, een kijker zoals in een onderzeeboot, op zijn hoofd. Op een video die hij naar zijn ouders stuurt is te zien hoe hij een geknutselde langwerpige doos met tape op zijn hoofd geplakt krijgt. En ja hoor, slingerend crosst hij vervolgens over een landweg, tot grote hilariteit van zijn collega's.

Het lichaam van Benjamin gaat, na zijn repatriëring naar Nederland, door naar Italië, waar hij werd geboren. Hij is inmiddels bijgezet in het familiegraf. Het geld voor de begrafenis is via een crowdfundingactie, waarbij bijna 13.000 euro werd opgehaald, bij elkaar gehaald.

Een jaar na zijn vertrek gaat het verdriet van de ouders gepaard met trots. Ondanks zijn tragische einde hebben zijn ouders het gevoel dat het voorbestemd was voor hun zoon om in Oekraïne te vechten. Benjamin leek, ondanks de verschrikkingen, op te bloeien in de oorlog. Hij voelde zich gewaardeerd en nuttig tussen de andere vrijwilligers, zeggen zijn ouders.

Zijn vertrek naar Oekraïne was een keerpunt in zijn leven, zegt zijn vader Gabriel Galli. "Hij was de laatste tijd zoekende. Hij had geen vriendin of vrouw en kinderen en ook nog geen nieuw contract getekend bij zijn baas. Daarom voelde hij zich vrij om te gaan. Hij is een held die zich voor ons heeft opgeofferd."

Op foto's en video's die hij stuurde is te zien hoe de jukbeenderen van Benjamin in de loop van de maanden, onder een kortgeschoren militaire coupe, steeds meer gaan uitsteken.

In zijn tijd bij vreemdelingenlegioen heeft Benjamin nog veel contact met één van zijn beste vrienden, Thijs Esselink uit Winterswijk. Ze hebben elkaar leren kennen als huisgenoten en zijn ook collega's geweest bij een transportbedrijf uit de buurt.

Esselink vertelt dat Benjamin nooit veel sportte en in het leger wat gewicht verloor. Hij veranderde van een bankhanger naar een stoere vent. "Hij was flink gebouwd, maar kreeg nu een sportieve uitstraling. Hij werd daar echt een vent en zei dat ook vaak als we belden. Dat het wel goed voor hem was, een beetje beweging.' Esselink grinnikt. "Hij vond het alleen een beetje jammer dat hij daar niet mocht drinken."

Volgens Esselink was Benjamin iemand die altijd voor anderen klaarstond. "Hij was erg zachtaardig en behulpzaam. Als je geld nodig had voor eten, zou hij zijn laatste euro's aan je geven. Hij gaf me vaak een knuffel en zei dan, 'ik hou van je als een broer'. Ik heb dat met geen enkele andere vriend."

Dat hij plotseling naar Oekraïne vertrok, verbaasde Esselink niet zo. Benjamin had vanwege het werk van zijn ouders in Italië, Canada, België en Nederland gewoond. Na een studie autotechniek had hij verschillende baantjes, maar was hij ook geregeld werkloos. "Benjamin was niet echt een jongen voor de maatschappij. Een baan van 9 tot 5 was niks voor hem. Hij kon best lui zijn. Hij was

super slim, maar was niet gemotiveerd om werk te zoeken. In Oekraïne had hij eindelijk iets gevonden wat hem paste."

Thuis was Benjamin veel aan het gamen, vooral race- of schietspellen. Lezen deed hij niet veel vanwege dyslexie, maar hij kon tot in detail vertellen hoe je een machinegeweer in elkaar moest zetten. Hij had sowieso altijd al interesse in technische zaken, zegt Esselink. "Als ik vertelde dat ik auto's van het merk Honda leuk vond, wilde hij precies weten waarom dan en hoe zo'n versnellingsbak werkte. Hij zoog die kennis dan op. Benjamin was sowieso een soort wandelende encyclopedie. Hij had veel feitenkennis."

Fascinatie voor oorlog heeft hij volgens zijn ouders altijd al gehad. Hij gaat op 18-jarige leeftijd zelfs vrijwillig in militaire dienst in Frankrijk, waar ook buitenlanders welkom zijn. Als hij na een paar maanden bij kan tekenen, bedenkt hij zich toch en gaat hij studeren.

Benjamin heeft Joodse wortels en groeit op met de familieverhalen over de Tweede Wereldoorlog. Zijn moeder Mirjam Galli vertelt het familieverhaal over haar opa, die op een trein naar een concentratiekamp zat toen er een luchtaanval was, waarop de mensen uit de treinen gehaald werden. "De officieren gingen allemaal in een kuil schuilen. Mijn opa wou daar ook in om dekking te zoeken, maar hij verstopte zich achter een boom verderop. Je gelooft het haast niet, maar één van die bommen viel precies op dat gat. Dat was de eerste keer dat hij geloofde dat God bestond."

Benjamin was zelf ook gelovig. Zijn moeder vertelt over een bijzondere ontmoeting van haar zoon op weg naar het front. Hij zat in de trein naar Lviv toen hij een priester tegenkwam die hem een bijbel schonk, Benjamin was zijn eigen bijbel vergeten. "Hij las daaruit hardop voor omdat hij de tekst op die manier, vanwege zijn dyslexie, beter begreep. Het worstelen met lezen in zijn jeugd bleek in de oorlog juist een geschenk. Zijn kameraden konden zo zeven maanden naar hem luisteren terwijl hij uit de bijbel las."

Na het bericht van de fatale aanslag gaan Benjamins ouders naar Oekraïne om hem te zien. Ze zijn net te laat om hem nog in leven te treffen. Ze nemen hem mee naar Nederland, net als zijn rugzak met de bijbel.

De bladwijzer lag bij Psalm 27. Benjamin was gebleven bij een gebed tegen vijanden: 'De heer is mijn licht, mijn behoud, wie zou ik vrezen? Bij de heer is mijn leven veilig, voor wie zou ik bang zijn?'

Daags voor zijn dood krijgt vriend Thijs Esselink een laatste bericht van Benjamin. Hij meldt dat hij op een missie gaat en dat het de komende dagen 'erg druk' gaat worden en hij daarom geen contact kan opnemen. "Hey buddy", schrijft Benjamin nog. "Het was geweldig om bevriend met je te zijn."